

[Justitsministeren.]

statsansat Dommer, altsaa er han sikret som fast ansat Dommer, og man kan ikke angribe denne hans Stilling, men han staaer uafhængig af Ministeren. At han ikke er sikret i sin Konstitutionsstilling, er klart, men hans Hovedstilling, det, som man ellers plejer at paaberaabe sig for, at Dommere er uafhængige, er sikret ham. Den Betragtning, som det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds anførte, er derfor efter min Mening fuldstændig rigtig.

Steincke: Maa jeg overfor det ærede 9de Medlem for 6te Kreds sige, at jeg er enig med den højtærede Justitsminister i hans sidste Udtalelser. Man kan ikke lægge en saadan Vægt paa den Omstændighed, at den konstituerede Dommer flyttes tilbage til sit gamle Embede. Det afgørende for hans Uafhængighed er, at han er fast ansat Dommer til enhver Tid, altsaa ikke kan generes af Administrationen. At Konstitutionen kan ophøre naar som helst, staaer i selve Lovforslaget og er Forudsætningen for det hele.

Jeg vil ogsaa gerne til det ærede 9de Medlem for 6te Kreds sige, at jeg synes nu ikke, han har Ret, naar han hævder, at der ikke er noget uheldigt i, om man i Befolkningen nærer den Tro, at en Minister har to Embeder, selv om det ene midlertidigt beklædes af en Stedfortræder, som han til Gengæld maa lønne. For saaledes er Forholdet jo ikke. Maa jeg for mit eget Vedkommende nævne, at jeg, den Gang jeg blev udnævnt til Minister, var Præsident for den daværende Invalideret; i det Øjeblik jeg blev udnævnt til Minister, traadte jeg imidlertid udenfor Nummer, foreløbig for et Aar ad Gangen, og jeg havde da i den Tid, jeg var Minister, intet som helst med Invalideret eller med Lønning af en Stedfortræder at gøre. Dette Embede var Justitsministeren fuldkommen uvedkommende. Han havde heller ikke noget Ansvar for Besørgelsen af Embedets Forretninger, hverken direkte eller indirekte. Og jeg synes, det er rigtig, selv om det ikke har større praktisk Betydning, at Befolkningen ikke skal gaa rundt og tro, at en Minister samtidig sidder inde, direkte eller indirekte, med det Embede, han netop maatte opgive, da han blev Minister. For det ærede Medlem ved jo lige saa godt som jeg, at den haarfine Nuance gaar ikke ind i mange Hjerner. De tror i saa Fald, at man oppebærer Lønning for to Statsembeder samtidig, og hvis man saa kunde faa Stedfortræderen

lidt billigere, stak man naturligvis Differencen i sin egen Lomme. Forholdet er det, at naar man bliver Minister, har man ikke det fjerneste med det Embede at gøre, hverken direkte eller indirekte, som man har varetaget, inden man blev Minister.

Den højtærede Justitsminister beklager sig stadig over, at Socialdemokratiet ikke har villet indlade sig i en Forhandling om dette Forslag. Jeg ved ikke, hvad jeg skal svare dertil, for jeg ved ikke, hvilke Muligheder der overhovedet har været for en Forhandling, da jeg ikke har været Medlem af Folketingets Udvalg. De kan neppe have været store, naar de Medlemmer af Udvalget, som i øvrigt er enige, ikke en Gang har kunnet blive enige om de Ændringer, de anser for nødvendige at gennemføre, lige saa snart Forslaget er vedtaget.

Endelig sagde den højtærede Justitsminister, at det var Udtryk for et svagt Grundlag for Modstanden imod dette Forslag, at baade de Radikale og Socialdemokratiet angriber Forslaget, men med hver sine Argumenter. Hvis Argumenterne er rigtige, maa det dog egentlig være et endnu stærkere Grundlag, naar man fra flere Sider kan finde nye Argumenter, saa det synes jeg er et svagt Argument fra den højtærede Ministers Side. Men dertil kommer, at det er noget forskelligt, vi taler om. Dette behøver jeg jo ikke at udvikle nærmere; det vil, ligesom forskellige andre af de Forhold, den højtærede Justitsminister i øjeblikkelig Glæde har været noget i Tvivl om, fremgaa med al ønskelig Tydelighed, naar han læser Fortrykket. Hvis han endelig vil forlænge Diskussionen, skal baade jeg og den ærede Ordfører for det radikale Parti oplyse ham om, at jeg har Ret i, at det ikke er om samme Punkt, vi har taget Ordet.

Gunnar Fog-Petersen: Jeg er nødt til at tage Ordet en Gang til, da den højtærede Justitsminister nu vil bebrejde mig, at jeg ikke har gjort ham en Undskyldning eller indrømmet ham, at han i Folketinget har sagt, at han baade havde personlige Interesser og principielle Formaal, medens jeg skulde have sagt, at han skulde have udtalt kun at have principielle Hensigter dermed. Da jeg udtalte dette, sagde jeg, at jeg har set, at den højtærede Minister havde udtalt sig saadan. (*Justitsministeren* [Rytter]: Hvor?). I en Avis har jeg set det. (*Justitsministeren* [Rytter]: I hvilken Avis?). Det kan jeg virke-